

[Biltzing.]

med forståelsen vedrørende det nævnte hovedsigte om harmonisering, og her må jeg bede ministeren om en nærmere uddybning.

Sammenholdes strafferammerne i lovforslagene med de tilsvarende gerningsindholdsstrafferammer i militær straffelov — det er §§ 15, 16 og 23 — ses det nemlig, at der er en ikke ubetydelig forskel. Det mest grelle eksempel er udeblivelserne, hvor militære værnepligtige risikerer op til 2 års fængsel, i krigstid endog 10 år, mens de tilsvarende maksimumsstraffe for en værnepligtig i civilforsvaret er henholdsvis 1 og 2 år. Jeg forstår ikke begrundelsen for denne forskel; der er jo i princippet tale om, at en enhed har en bestemt opgave at løse.

For nu at blive ved udeblivelserne har disse særlig i krigstid den skadevirkning, at muligheden for løsning af enhedens opgave kompromitteres; om udeblivelsen er sket i civilforsvaret eller i det militære forsvar, bør ikke i sig selv medføre forskelle i sanktionen.

Så lægger jeg også mærke til, at maksimumsstraffen i begge lovforslag er blevet nedsat i forhold til de gældende love. I civilforsvaret er højeste straf fængsel i indtil 2 år, efter lovforslaget kun 1 år, og kun for så vidt man befinder sig i det, der lidt uldent kaldes krigstid, kan der idømmes straf i indtil 2 år. I den gældende lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde er højeste straf fængsel i indtil 15 måneder, mens den efter lovforslaget kun skal være 12 måneder.

Jeg havde været glad for at kunne læse en begrundelse for disse forhold i bemærkningerne til lovforslagene, men da der ikke findes noget herom i bemærkningerne, må jeg spørge ministeren om begrundelserne dels for forskellene, dels for nedsættelserne.

Endelig indeholder de to lovforslag bestemmelse om ophævelse af reglerne om ubetinget maksimumsstraf svarende til den resterende tjenestetid ved andengangs nægtelse af at gøre tjeneste ved civilforsvaret eller at udføre civilt arbejde. Herved er der åbnet mulighed for en konkret bedømmelse af hvert enkelt tilfælde, og dette svarer jo ganske til de almindelige principper for strafudmåling. Jeg finder, det er en ganske rimelig ting, at dette princip nu også vil

kunne finde anvendelse inden for dette område.

Til slut skal jeg tilsige venstres positive medvirken under udvalgsarbejdet.

Arentoft (FP):

I lov nr. 187 af 20. maj 1933 — det er lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde — med senere ændringer er der i § 1, stk. 2, anført bl. a.: „De nærmere bestemmelser vedrørende ordningen af sådant statsarbejde — hvis udbytte tilfalder staten — træffes af indenrigsministeren . . .“

I realiteten skulle dette betyde, at militærnægterne selv skulle kunne tjene til at dække statens udgifter bl. a. i kraft af mange høje skatteyderbetalte uddannelser, måske med et overskud til staten. Det er vist ikke tilfældet i dag, hvor militærnægterordningen koster det offentlige over 50 mill. kr.; det vil vi gerne se på i udvalget.

Vi finder det rigtigt, at der sker en harmonisering af reglerne om straf og disciplinarmidler for samtlige grupper af værnepligtige, men selvfølgelig er der forskel på den værnepligtige, der aftjener sin værnepligt i forsvaret og i civilforsvaret, og militærnægterne med civilt arbejde, så derfor må der være særlige regler for militærnægterne. Der er spørgsmålet bl. a., om ikke de i forslagets § 8 a foreslåede disciplinarmidler, nemlig tilrettevisning, arbejde i en del af fritiden, fratagelse af friheder samt overflytning til anden tjeneste, ikke alle er af en så mild karakter, at det virker overdimensioneret med udsættelse i 2×24 timer som nævnt i § 8 b i forslaget, og at de kan forelægges såvel disciplinarnævn som ankenævn, jfr. forslagets § 8 c. Jeg kunne forstå dette, såfremt der var tale om strenge straffe, men efter min mening er det med dette forslag at gå for vidt. Det vil vi også gerne drøfte nærmere i udvalget.

§ 8 d nævner bl. a., at indbringelse af et disciplinarmiddel for disciplinarnævn eller ankenævn ikke har opsættende virkning på udståelsen. Det vil vi også gerne se nærmere på, for hvilke perspektiver åbner det ikke, såfremt en militærnægter ikendes nogle timers arbejde i en del af fritiden — altså et disciplinarmiddel — og først forlanger udsættelse i 2×24 timer og derefter sagen bragt for disciplinarnævn og senere for ankenævn. Sagen når måske ikke at blive færdig-